

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

20.6. Σήμερα φεύγουμε για το Πόρτο. Στο αεροδρόμιο πάντα έχει κάποιον παράξενο. Αυτή τη φορά βλέπουμε έναν που κάθεται σε μια πολυθρόνα για μασάζ και προσπαθεί να στείλει μηνύματα, αλλά δεν το καταφέρνει, γιατί η πολυθρόνα δονείται και μαζί της ο άνθρωπος και το κινητό του. Έχει πλάκα...

Επειδή έχουμε ΜΙΑ χειραποσκευή, πρέπει να κλείσουμε priority, έτσι διατάσσει η εταιρία Ryanair. Αυτό έχει το πλεονέκτημα ότι είμαστε οι πρώτοι για την επιβίβαση κι έτσι περνάμε πιο πολλή ώρα απ' τους άλλους στη σειρά μπροστά απ' το αεροπλάνο που δεν είναι ακόμα έτοιμο για επιβίβαση. Νιώθουμε μεγάλη ευγνωμοσύνη! Στις 5 το απόγευμα φτάνουμε στο Πόρτο και ένας τρελός ταξιτζής μας πάει με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο διαμέρισμά μας. Εντάξει, σχεδόν, γιατί μένουμε στην ιστορικό συνοικία της Vila Nova da Gaia, κι εκεί τα σοκάκια είναι τόσο στενά, που δε χωράει το χοντρό ταξί του. Ανεβαίνουμε τα απότομα σοκάκια και μετά την επικίνδυνη σκάλα προς το διαμέρισμά μας που μας αρέσει αμέσως: έχει μια μεγάλη κρεβατοκάμαρα, 2 μπάνια, ένα σαλόνι, μια κουζίνα και ένα μπαλκονάκι με ωραία θέα, τι άλλο θέλουμε!!!

Με τους φίλους μας Verena και Manuel πάμε σε μια μικρή ταβέρνα και τρώμε bolinhos de bacalhau, rissóis de camarão, sardinhas και μια σαλάτα από ψημένες πιπεριές. Τώρα φτάσαμε πραγματικά στην Πορτογαλία! Μετά πίνουμε μπίρες στο συμπαθητικό μπαρ Beira do Douro στην Gaia. Στη βεράντα μας θέλουμε να πιούμε ένα τελευταία ποτό, αλλά η βροχή που ξεκινάει τώρα έχει άλλα σχέδια και μας στέλνει κατευθείαν στο κρεβάτι.

21.6. Στις 9 σηκώνόμαστε και πάμε να ψωνίσουμε για το πρωινό. Έτσι πιστεύουμε... Μένουμε στην ιστορική γειτονιά της Gaia κι εδώ δεν έχει κανένα σουπερμάρκετ, ούτε φούρνο, μόνο μαγαζιά που πουλούν ΚΡΑΣΙ. Καλά, μας αρέσει το κρασί, αλλά για πρωινό;;; Στις 10 βρίσκουμε επί τέλους ένα μαγαζάκι, που έχει όλα αυτά που χρειαζόμαστε. Μια ώρα αργότερα το πρωινό είναι ΗΔΗ έτοιμο. Και το τρώμε με πολλή όρεξη μετά απ' αυτή την ορειβασία! Με τη Verena και το Manuel επισκεπτόμαστε το προστατευόμενο τοπίο Reserva Natural Local do Estuário do Douro. Η θάλασσα είναι αναστατωμένη, η φύση άγρια, βλέπουμε πουλιά και βάρκες, αναπνέουμε τον αέρα της θάλασσας, είναι πολύ ωραίο εδώ. Γυρίζουμε στο Πόρτο, όπου τρώμε σ' ένα μικρό εστιατόριο. Τσιπούρα με πατάτες και μια σάλτσα από βότανα, πίνουμε vinho verde, είμαστε πολύ καλά! Μετά περνάμε απ' τη γέφυρα και στην Gaia βρίσκουμε ένα μικρούτσικο βραζιλιάνικο μπαράκι, όπου πίνουμε μπίρες. Επειδή είμαστε καλά παιδιά, θέλουμε να πάμε νωρίς για ύπνο 😊, αλλά ακριβώς τώρα ξεκινάει μια δυνατή βροχή που μας εμποδίζει να φύγουμε κι έτσι πρέπει να μείνουμε για ακόμα ένα ποτό. 😊 Στο γυρισμό περνάμε απ' το Beira do Douro, όπου μας χαιρετάνε οι σερβιτόροι τόσο εγκάρδια που δεν μπορούμε να πάμε αμέσως σπίτι κι έτσι πίνουμε εκεί ακόμα ένα ποτό. Τώρα όμως θα πάμε για ύπνο, νομίζουμε, αλλά δε βρέχει πια καθόλου, αυτό μας αρέσει τόσο πολύ που πρέπει να το γιορτάσουμε με ακόμα ένα ποτό στη βεράντα μας. Μετά πάμε επί τέλους να κοιμηθούμε.

22.6. Σήμερα πάμε στον πανέμορφο σταθμό του Πόρτο γιατί θέλουμε να επισκεφτούμε το χωριό Aveiro.

Το χωριό με τις ιστορικές βάρκες (moliceiros = βάρκες που παλιά μάζευαν θαλάσσια τζίβα) στα κανάλια – γι' αυτό λέγεται «Βενετία της Πορτογαλίας» – είναι πολύ όμορφο, κοιτάξτε μόνοι σας.

Μετά απ' ένα μεγάλο περίπατο αποφασίζουμε να φάμε στο Aneiro, γιατί δε βιαζόμαστε καθόλου, κάθε ώρα έχει τρένο προς Πόρτο... Βρίσκουμε μια ωραία ταβέρνα και έχει το αγαπημένο μου πορτογαλικό φαγητό: *sararauzinhos* (μικρά, ολόφρεσκα, νόστιμα ψαράκια) με ρύζι και φασόλια.

Carapauzinhos

Ευχαριστημένοι και χαρούμενοι πάμε στο σταθμό για να γυρίσουμε στο Πόρτο και βλέπουμε τις πινακίδες που γράφουν «Greve Perturbações», αντί για «Πόρτο». Παράξενο, γιατί «greve» σημαίνει «απεργία» και «perturbações» σημαίνει «ανωμαλίες». Περιμένουμε, γιατί κάθε τόσο ανακοινώνουν το τρένο μας, κάθε φορά με άλλη ώρα αναχώρησης, αλλά το ανακοινώνουν... Μετά ο Manuel πάει να ρωτήσει και του λένε, ότι σήμερα δεν έχει πια τρένο. Δεν πειράζει, θα πάρουμε το λεωφορείο. Το κινητό μας μάς στέλνει σε πολλά μέρη, αλλά όχι στο σταθμό λεωφορείων. Επί τέλους αποφασίζουμε να γυρίσουμε στο Πόρτο με ταξί. Όταν φτάνουμε, το βραζιλιάνικο μπαράκι μας είναι έτοιμο να κλείσει, αλλά για μας έχει ακόμα μια μπύρα, είναι τόσο γλυκοί!!!

23.6. Σήμερα είναι η μεγάλη γιορτή του Αγίου Ιωάννου - São João! Είναι η πιο σημαντική γιορτή του Πόρτο, γι' αυτό όλοι οι άνθρωποι είναι γεμάτοι χαρά και ανυπομονησία. Αμέτρητα περίπτερα πουλούν λαστιχένια σφυριά που τρίζουν όταν χτυπάς κάποιον στο κεφάλι. Αγοράζω ένα, θέλω κι εγώ να χτυπήσω ξένους και γνωστούς. Ακόμα και αστυνομικούς χτυπάνε, μια φορά το χρόνο επιτρέπεται!

Το απόγευμα κάνουμε μια εκδρομή στον ποταμό Δούρο. Πολύ τουριστικό πρόγραμμα, μας αρέσει!

Στο σπίτι της Βερένας και του Μανουέλ δοκιμάζουμε το σφυρί μου κι έχουμε πολλή πλάκα! Έχει ένα βίντεο που μπορώ να σας το στείλω αν μου το ζητήσετε. Μετά πάμε στη γέφυρα του Δούρου για να κοιτάξουμε το πυροτέχνημα. Είναι πανέμορφο και ο κόσμος είναι ενθουσιασμένος. Μετά πάμε στο μπαράκι μας, χτυπάμε και χτυπιόμαστε πολύ, βλέπουμε χαρούμενους, παράξενους, μεθυσμένους, απ' όλα. Οι αστυνομικοί που χτυπιούνται, δεν αντιδρούν καθόλου, απίστευτο. Εγώ όμως δεν τολμάω... Δειλή! Ένας νεαρός με χτυπάει στο κεφάλι, θέλω να τον χτυπήσω κι εγώ, αλλά είναι πολύ ψηλός και δε φτάνω. Θυμώνω λιγάκι και εκείνος το καταλαβαίνει, γυρίζει και σκύβει για να καταφέρω να τον χτυπήσω. Τι ευγενικός! Τους συμπαθώ πολύ, αυτούς τους Πορτογάλους! 😊

24.6. Πάμε στο χωριό Matosinhos για βόλτες και το βράδυ πάμε στην ταβέρνα Rei da Sardinha, όπου τρώμε σαρδέλες με πατάτες και ψητές πιπεριές. Πολύ νόστιμο!!!!

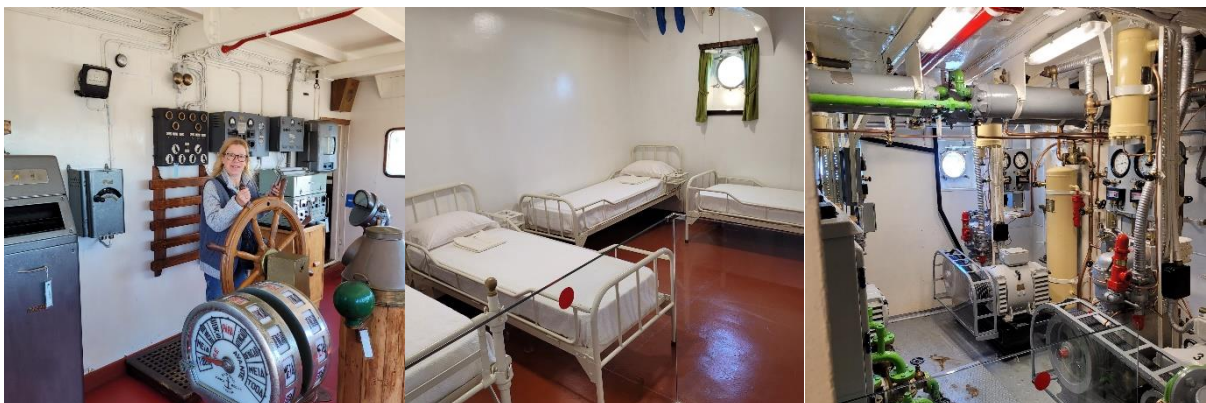
25.6. Παίρνουμε το λεωφορείο για το χωριό Viana do Castelo. Από το σταθμό ως το σπίτι μας δεν είναι μακριά, μπορούμε να πάμε με τα πόδια. Μένουμε στην οδό Rua Grande που είναι στολισμένη με πολύχρωμες ομπρέλες. Ο νοικοκύρης Paulo μας ειδοποίησε ότι το κλειδί για το διαμέρισμά μας θα μας δώσουν στο οδοντιατρείο ή στο μπαράκι δίπλα, και πραγματικά: την ώρα που πλησιάζουμε το σπίτι, μια γριούλα βγαίνει απ' το μπαράκι και μας φέρνει το κλειδί. Το διαμέρισμα μάς αρέσει πολύ. Είναι μεγάλο και άνετο, στα δωμάτια βάλαν τις παλιές πόρτες του οδοντιατρείου, το μικρούτσικο μπαλκονάκι με θέα στις στέγες των γύρω σπιτιών έχει 2 καρέκλες κι ένα τραπεζάκι, αρκετό για μας. Έχει και θέρμανση, καλό, γιατί τα βράδια κάνει κρύο.

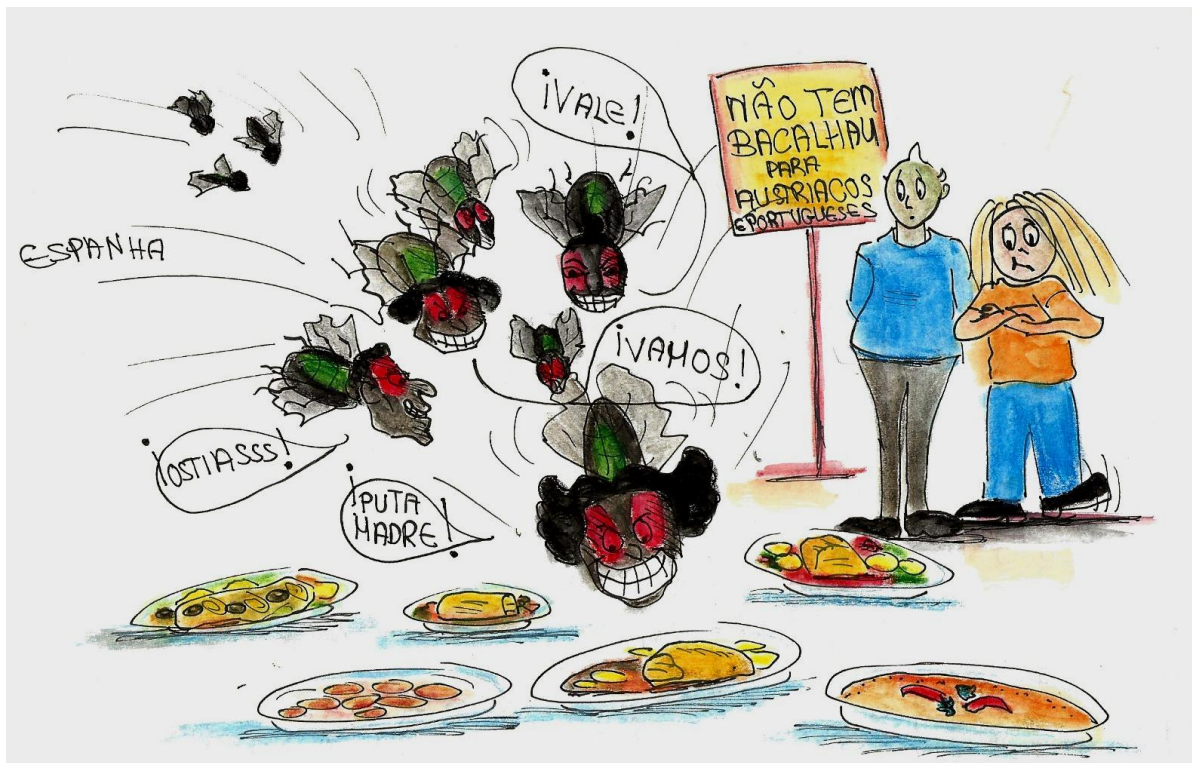
26.6. Φτιάχνουμε το πρωινό και στην αρχή έχουμε προβλήματα με τις πολύ μοντέρνες συσκευές, αλλά ευτυχώς βρίσκουμε τις οδηγίες χρήσης και μετά όλα είναι τέλεια.

Επισκεπτόμαστε το πλοίο νοσοκομείο Navio Gil Eannes, που απ' το 1955 μέχρι το 1975 συνόδευε τους ψαράδες και τώρα είναι μουσείο.

Το βράδυ θέλουμε να φάμε μπακαλιάρο, αλλά η σερβιτόρος μας εξηγεί ότι το μεσημέρι ήρθε μια ορδή Ισπανών που έφαγε όλο το μπακαλιάρο του χωριού. Δεν πειράζει, τρώω chorizo assado και ο Γιώργος μια μπριζόλα, καλά και αυτά.

27.6. Κάνει πολύ κρύο, γι' αυτό αγοράζω ένα πουλόβερ, κάλτσες και μια ζακέτα. Επισκεπτόμαστε τη Viana και το βράδυ τρώμε στη χαριτωμένη ταβέρνα Adegas do Padrinho, όπου επί τέλους καταφέρνουμε να φάμε μπακαλιάρο: εγώ bacalhau com patas και ο Γιώργος bacalhau à casa. Πίνουμε νόστιμο κρασί Vinho Verde και η εστιατορας μας χαρίζει το περίφημο γλυκό torta de Viana και πορτό. Και η τούρτα και το πορτό είναι ... γλυκά.

Ο Paulo μας ειδοποιεί, ότι η φίλη του η Μάρτα απ' το οδοντιατρείο θα μας οργανώσει ένα ταξί για το αεροδρόμιο κι έτσι μπορούμε να απολαύσουμε χωρίς στενοχώριες τις τελευταίες μέρες μας στη Viana.

28.6. Πάμε με το λεωφορείο στο Ponte de Lima, ένα πολύ ρομαντικό χωριό, στο οποίο δεν κάνει τόσο πολύ κρύο όπως στη Viana. Πάμε βόλτα στο χωριό, στον βοτανικό κήπο και μετά κατά μήκος του ποταμού Lima, είναι πολύ ειδυλλιακό και το απολαμβάνουμε πολύ!

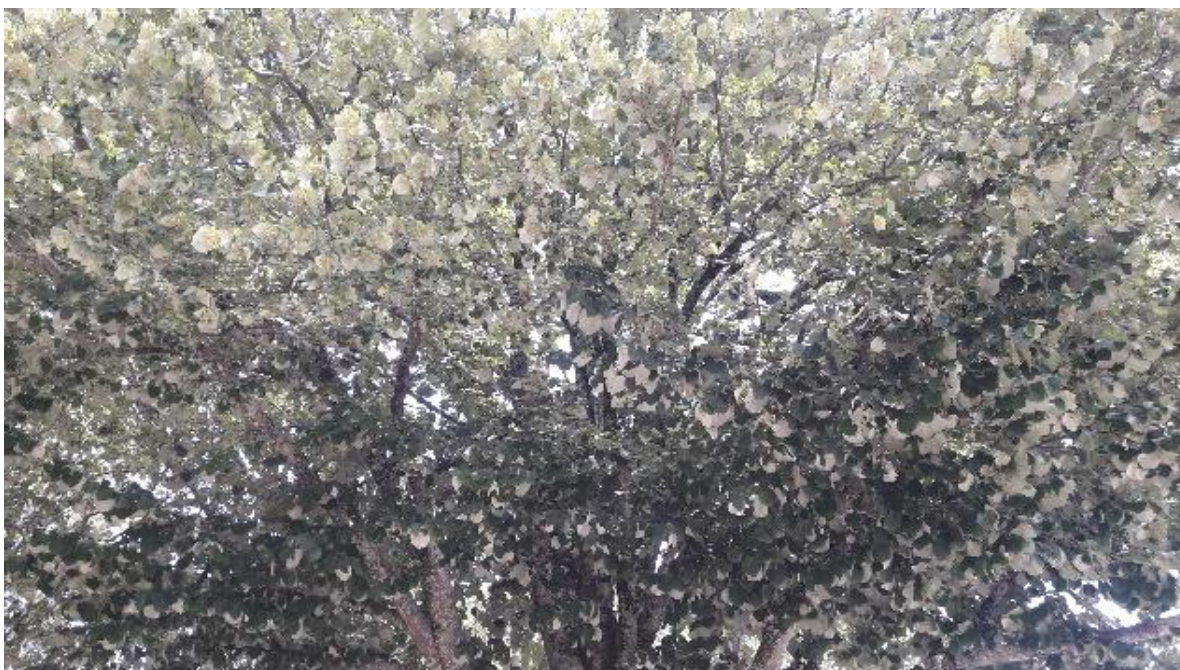

Το βράδυ γυρίζουμε στη Viana και πάμε στο Bar Republica όπου έχουμε πολλή πλάκα με την ιδιοκτήτρια Marcia.

29.6. Πάμε με το οδοντωτό σιδηρόδρομο στο λόφο της Viana και μας εντυπωσιάζουν πολύ η επιβλητική εκκλησία Santa Luzia, η υπέροχη θέα στην παραλία Praia Norte, στον ποταμό Lima και στην πόλη, τα πολλά λουλούδια και οι ανθισμένες φλαμουριές.

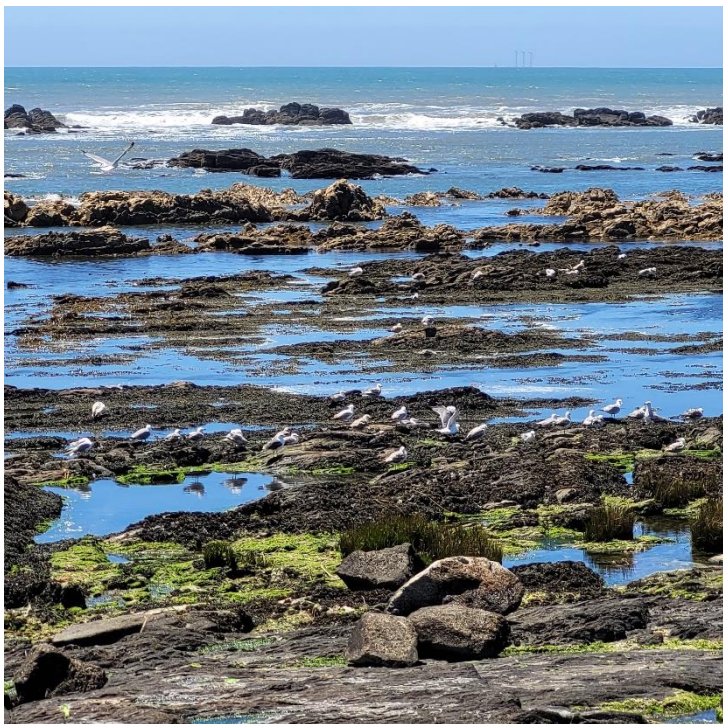

Το βράδυ πάμε στη ταβέρνα Ο Marques. Είναι οικογενειακό εστιατόριο, όπου τρώνε μόνο Πορτογάλοι, είμαστε οι μοναδικοί τουρίστες. Τρώμε μια feijoada (φασολάδα) με το πιο λιπαρό κρέας του κόσμου, μόνο λίπος και κόκαλα, δεν μπορώ να το φάω. Τα φασόλια όμως είναι νόστιμα... Ρωτάω τον εστιάτορα τι θα μαγειρέψει αύριο, και μου λέει: «Δεν ξέρω ακόμα. Ό, τι φέρει η θάλασσα». Α, μάλιστα, θαλάσσιο γουρούνι μάλλον... Πάμε «λίγο» στο Bar Republica και μετά στο μπαλκονάκι μας. Έχει 14 βαθμούς, γι' αυτό ντύνομαι καλά: μπλουζάκι, μπλούζα, πουλόβερ, ζακέτα, αδιάβροχο και μια κουβέρτα. Τώωωρα είμαι εντάξει.

30.6. Πάμε στην άγρια και ρομαντική Praia Norte μ' ένα μεσαιωνικό κάστρο, ένα ποταμάκι που χύνεται στη θάλασσα και στο οποίο τα πουλιά κάνουν μπάνιο, θαλάσσια φυτά και γιγαντιαία κύματα που βροντάνε στα βράχια.

Πάμε στο οδοντιατρείο για να αποχαιρετήσουμε τη Marta και μας λέει ότι σήμερα το απόγευμα ξαναπήρε τηλέφωνο τον ταξιτζή, για να είμαστε σίγουροι, ότι θα μας πάρει αύριο. Είναι όλοι τόσο στοργικοί, τους αγαπάμε!!!!

Σήμερα τρώμε στην ταβέρνα Casa Primavera, η οποία είναι γνωστή για τη μεγάλη ποικιλία θαλασσινών. Επειδή είναι η τελευταία βραδιά, αποφασίζω να φάω σαρδέλες με ψητές πιπεριές και πατάτες, ο Γιώργος μια μπριζόλα, πίνουμε vinho verde, όλα νόστιμα!!! Στον κατάλογο διαπιστώνουμε «buzios» και δεν ξέρουμε τι είναι. Το ψάχνω λοιπόν στο Google και βρίσκω την πληροφορία ότι πρόκειται για μια πόλη κοντά στο Rio de Janeiro. Η εστιατορας γελάει και μας λέει ότι πράγματι υπάρχει αυτή η πόλη, αλλά εδώ είναι

θαλασσινά που λέγονται έτσι, και μας φέρνει μια μερίδα για να καταλάβουμε. Είναι comme ci comme ça, περίπου σαν χταπόδι ξιδάτο, και πρόκειται για σαλιγκάρια της θάλασσας, τώρα ξέρουμε. Μετά απ' ένα τελευταίο πιτό στο Bar Republica και άλλο ένα στο μπαλκόνι μας, πάμε νωρίς για ύπνο, γιατί αύριο θα μας πάρει ο ταξιτζής στις 6:45 το πρωί.

1.7. Μετά απ' ένα ήσυχο ταξίδι φτάνουμε καλά στη Βιέννη.

Λίγες εντυπώσεις

